

Щомъ влѣзли въ лозето, лисицата пакъ се уловила въ капана. „Помощъ, братче, помощъ! заплакала лисицата, скоро една лѣжа, че заги-
вамъ!“ — „Е, ама сестричке казахъ ти, че имахъ само тринки, една ти казахъ; ако ти кажа още една, какво ще остане за мене, когато изпадна въ неволя?“ „Смили се надъ мене, братче, замо-
лила лисицата, ти баща ти майка!“ — „Слушай! рекълъ ежътъ поучително: когато дойде попътъ, пакъ да се прѣсторишъ на умрѣла. Той ще те върже здраво и вечерята ще те занесе у дома си. У тѣхъ ще те остави или на стълбата, или на дръвника, до като вземе ножа да те одере. По нататкъ ти знаешъ какво да правишъ. Лиси-
цата послушала ежа.

Дошълъ попътъ и, като видѣлъ лисицата, ре-
кълъ: „Сега не ще можешъ да ми избѣгнешъ вече, проклетнице!“ Вечерята той занесалъ лиси-
цата у дома си. Още отъ пѣтя попътъ завикалъ. „Попадийо, попадийо, излѣзъ да ме посрѣщнешъ, че кожухъ ти нося!“ Оставилъ той лисицата на стълбата и се качилъ горѣ да търси ножъ, за да я одере. Попадията слѣзла делу да види, какъвъ кожухъ ѝ носи попътъ „Защо ме лѣжешъ, попе?“ загълчала попадията, като видѣла, че ни-
какъвъ кожухъ нѣма. „Пакъ избѣга, проклетия-
та!“, развикалъ се ядосано попътъ и почналъ да разправя за лисицата.

„Какво искашъ по-вече, попе. обадила се ли-
сицата, не ли ти паднахъ на рѣцѣ? Още вед-
нажъ, ако ме видишъ, да ме хванешъ!“ — „Ти пакъ ще ми паднешъ на ржката, че тогава ще те науча!“ заканилъ се попътъ.